

2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie odniosła się do przepisów rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] jako do formy odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego ustanowionego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej były traktowane w odmienny sposób.
4. Zgodnie z zarzutem czwartym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym we wskazanym rozdziale 9 jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących przewidzianą w art. 49 TFUE.
6. Zgodnie z zarzutem szóstym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
7. Zgodnie z zarzutem siódmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
8. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
9. Zgodnie z zarzutem dziewiątym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2019 r. – Bujar/Komisja

(Sprawa T-708/19)

(2020/C 10/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcin Bujar (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciel: R. Wardyn, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego i art. 7 ust. 1 OPW:
 - Liczbę lat uprawniających do emerytury uzyskanych z tytułu przeniesienia uprawnień powinno się obliczać na podstawie kwoty rzeczywiście przekazanej pomniejszonej o aprecjację kapitału między dniem złożenia wniosku o przeniesienie a dniem rzeczywistego przeniesienia;
 - Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych popełnił błąd, obliczając liczbę lat uprawniających do emerytury uzyskanych z tytułu przeniesienia uprawnień na podstawie kwoty przedstawionej przez organy administracji krajowej w decyzji tymczasowej, tymczasem kwota rzeczywiście przekazana stanowiła rezultat aprecjacji kapitału między dniem złożenia wniosku o przeniesienie a dniem rzeczywistego przeniesienia, jak również ponownego obliczenia wysokości uprawnień emerytalnych przez organ krajowy i aprecjacji kapitału za okres poprzedzający wniosek o przeniesienie.
2. Zarzut drugi dotyczący bezpodstawnego wzbogacenia Unii:
 - Obliczenie liczby lat uzyskanych z tytułu przeniesienia uprawnień na podstawie kwoty tymczasowej, która miała podlegać ponownemu obliczeniu i która jednoznacznie nie korespondowała z aprecjacją kapitału między dniem złożenia wniosku o przeniesienie a dniem rzeczywistego przeniesienia skutkowało bezpodstawnym wzbogaceniem Unii.

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2019 r. – Sthree and Sthree Overseas Holdings/Komisja

(Sprawa T-710/19)

(2020/C 10/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sthree plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Sthree Overseas Holdings Ltd (Londyn) (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo, dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących lub którejkolwiek z nich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, dokonując wyboru ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była przyjąć jako ramy odniesienia brytyjski system opodatkowania osób prawnych, a nie wyłącznie system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).